

Det beslutande organet

Kandidatuppsats av Isak sundström 2010

Innehåll:

Sakerna i skogen.....	3
1 9 7 0.....	5
Life on earth is boring without you.....	8
VOL. I, II & III.....	10
Blue Velvet.....	11
96 Tårar.....	13
Stanny och George.....	15
Källor, litteratur.....	17

*

“Varje ting berättar vädjande en historia men på ett språk vi inte förstår...”

-Peter Cornell, Saker

Sakerna i skogen

Jag har stannat vid väggkanten på en mindre väg vid en liten infart för att kissa. Det är någonstans i Upplands Väsby. Inne bland snåren under ett träd ser jag att det ligger en massa saker utspridda på ungefär tio meters omkrets. Jag går dit. Det ser först ut att vara spillror efter någon sorts kiosk. Papperskorgar, parasoll med mera. Jag börjar rota bland sakerna och får inte riktigt ihop kombinationen. Vem har slängt allt detta och varför just dessa saker? Jag sätter mig på knä och börjar gräva bland löven.

En brandsläckare, gröna plastgräsmattor, öppnade plastmuggar i förpackningar, ett par nya converse (med mossor på), blå tunna tyg overaller, små grejer som tillhör ett stormkök, en sticka (som används till att t.ex. sticka vantar med), en liten bit från en persisk matta, en flaska med motorolja, söndertrasade Levis jeans, trasiga tröjor, plåster, plasticskedar, använda tops, smink, en sportflaska full med döda tordylvar (ca 50 stycken.) ett rep, ett kassetband, en gul och blå plastboll med ögon och en glad mun på.

Om någon skulle se mig nu skulle det se misstänkt ut, tänker jag. En man i skogen som gräver bland löv en bit från väggkanten på en mindre trafikerad väg. Min bil står parkerad därute. Jag började känna mig iakttagen, lite knäpp och orolig. Några bilar körde förbi ute på vägen. Någon håller på att skjuta uppe i skogen.

...

Jag är intresserad av saker och av händelser. Saker som hamnat på fel plats, som ryckts ur sitt sammanhang. Händelser som bara antyds ägt rum.

Just att sakerna ligger i skogen synliggör dom på ett särskilt sätt. Skogen bildar sin egen kontext och berättelse, en berättelse som jag inte kan förstå, få fatt i, att den uppstår där i mötet mellan olika miljöer och saker som hamnar bredvid varann. Skogen blir som ett sorts museum och saker som hamnar där läses in i skogens historia. En överromantiserad plats, en plats för fridfullhet, rekreation, men samtidigt dunkel och hotfull. Som i tv serien Twin Peaks där skogen blir som en symbol för människans dunkla inre. Vår bild av skogen är präglad av många idéer och myter om den. En skogsdunge intill en mindre trafikerad väg, man har sett det på film och i tidningar, det är nästintill en klichébild av ett dåligt och klumpigt genomfört brott. Skogen som en brottsplats. Fel saker som ligger i skogen är saker som någon försökt gömma undan.

I museet eller i galleriet är distansen uppenbar, saker sätts bakom glas och transformeras till konst eller etnologiska föremål. Men vi skapar också ett eget glas mellan oss själva och omvärlden.

Verkligheten är ingenting utan våra fantasier och illusioner. Om verkligheten bara skulle vara någon sorts klar, ofiltrerad verklighet skulle det bli outhärdligt att leva i den. Fantasin bygger vår verklighet. Det ena existerar inte utan det andra. Fantasin är kittet, texturen som gör det kul eller åt minsta utgående uthärdligt att leva.

Jag kan nog på ett basalt plan se mitt konstnärskap som en bra anledning till att konstruera, fantisera ihop en verklighet, eller kanske snarare en annan sorts värld som är mer än vad den är. För mig blir nog fantasin som en sorts metod. Ett jobb som tillåter mig att gräva bland fantasifoster och då synliggöra en verklighet. Filmer, böcker och konst har för mig ofta egenskapen att antyda konturerna av den verklighet som vi konstruerat och lever i.

...

I Atom Egoyans film *The Adjuster* (1989) som kort beskrivet handlar om en försäkringsman som hjälper människor efter att deras hus brunnit ner. Han tröstar dom och värderar deras saker. Ett spår i filmen är en kvinna och en man som konstruerar olika händelser. Deras liv är tråkiga, dom har obegränsat med pengar men fantiserar ständigt om vad som försiggår i andras liv. Börjar planera att spela in en film som inte existerar i försäkringsmannens hus. Låtsas att dom är ett stort filmteam. På frågan vad filmen handlar om, vilka som ska bo i huset blir han osäker eftersom det inte finns någon film. Han säger som att han försöker sälja in en story: ” Dom som bor i det här huset, dom har allting dom vill ha, precis allting men dom vet inte vad dom behöver, så då testar dom olika saker och det här huset är en sak som dom testar.” Den fiktiva filminspelningen som sedan äger rum urartar och slutar med att dom bränner ner försäkringsmannens hus.

Den

beskriver betydelsen av att skapa en sorts fiktion av livet, eller att livet skapar en sorts fiktion av sig själv, att verkligheten i sig aldrig är särskilt intressant, den är bara ett kaos av fragment, därför blir det fiktiva det som skapar en tråd, en mening, sammanlänkar kaoset av fragment.

...

Jag kommer aldrig få reda på hur sakerna hamnat där eller varför. Och det vill jag nog inte heller. Jag vill ha min egen historia, bygga mina egna fantasier, bryggor om vad som hänt. Någon annan kanske bara skulle sett sakerna och inte brytt sig, snabbt hittat på någon rimlig förklaring. För mig kan ofta omvärlden te sig som en berättelse som utspelar sig framför en men som man aldrig riktig kan förstå, greppa. Som en irrationell ordning.

*

"Trunk hjärta pil bark skuggor datum fåglar initialer rötter år sånger ringar"

-Ian Hamilton Finlay

1970

Det första jag kom att arbeta med under min konstnärliga högskoleutbildning var verket 1970. Det var en fortsättning på mitt skönlitterära skrivande jag ägnat mig åt innan (två prosaböcker utgivna på ink bokförlag 2006 och 2008) som jag var ganska trött på, dels anpassningen till ett visst format som utgivningen av en bok kräver, en viss mängd text, tryckkostnader, förlag, förväntan av att hitta ett autentiskt literärt språk som jag upplevde som en begränsning. Jag kunde inte ta det litterära skrivandet på fullt allvar. Då såg jag en annan sorts öppenhet i konstfältet, en tillgång till ett antal fler verktyg. Delvis handlade det om mitt intresse för saker som objekt. Och då också texten som ett objekt och material i sig. Som konstnär kan man använda sig av text på ett annat sätt än som författare. Ett sätt som ger upphov till en annan sorts läsning än litteraturen. Texten mer som metafor för "text" och då texten blir helt beroende av kontexten den placeras i. Kontexten utgör själva betydelsen och synliggörandet av texten. För mig fanns en stor frihet i att inte behöva anpassa mig till litteraturens något bestämda format. Om jag väljer att till exempel bara skriva en sida text eller en mening så belyses den texten på ett annat sätt. Genom att kombinera objekt, texter, teckningar hittade jag ett annat inte lika bokstavligt berättande som jag tyckte att jag hade fastnat i tidigare. Möjligen kommer jag återkomma till det mer skönlitterära skrivandet igen. Men förmodligen med en annan syn och ingång i det. Ett återupptäckande av hur man kan arbeta med text.

...

I den amerikanska konstnären, poeten och vetenskapsmannen Bern Porters tidiga verk *Scandinavian Summer* från 1961 har han under en resa genom Norge, Sverige, Danmark och Finland slumpmässigt samlat tidningssidor och satt samman materialet från vardera land till en bok på 250 sidor. Han själv förstod inte ett ord av vad som stod. Texten blir en bild av "text".

Det blir som en märklig resa genom länderna. Ett textskval av reklam, annonser och nyheter omtänksamt hopsatt till en bok.

...

Utan att jag riktigt reflekterade över det så började jag hursomhelst arbeta med redan existerande texter och anteckningar. Verket 1970 består dels av en almanacka som ett readymade objekt bakom glas och ram, där sidorna liksom håller på att falla ur, samt ett textblock där jag redovisat exakt vad som står i almanackan i dess rätta följd. Texten bildar en ologiskt ordning som blir svår att följa.

Manglade lite visade potatisen Ines, nisse, Hanna och Rudolf här på kaffe kokade en skuta risgröt till byggarb. Blåser hårt i dag, träffas på torsdag istället, Signe och jag Signe och jag här inärbeten Det regnade ruskigt väder Ivar hämtade oss vi såg lite tv Hemma från mötet idag sov dåligt På möte, bokstudium Delens hämtade oss som vanligt Köpte grillad kyckling 11.20 Dom är så snälla Frida, Maja i malmö med ivar Viveca kom till far-far och vi pratade och drack kaffe och hade trevligt Vivecas hembakade skorpor samt viveca köpte wienerbröd Jack med Det Är så riktigt som Viveca skrivit!! Götas Far begravdes Signe och jag som vanligt A. 30kr från Ya. för Varghistorien Köpte grillad kyckling 11.20

I verket blir almanackan en symbol för försök till ordning, som ett redskap som uppfunnits för att försöka kontrollera dagarna. Texten i verket uttrycker det krampaktiga, maniska i att försöka hålla ett grepp om tillvaron. Almanackan

som objekt blir en historia bredvid. Små saker, platser, möten, detaljer som bildar en ram av ett liv. En ramhistoria som antyder någonting annat om en person än då någon försöker vara sann och uppriktig emot sig själv. I en almanacka finns inte den intentionen. Jag kan tycka det är intressant att ta del av den sortens komprimerade berättelseform. I den döljer sig något outtalat, någonting man inte kan få fatt i.

När någon skriver till exempel dagbok finns det alltid ett visst mått av historieskrivning, man ser sig själv utifrån, någon kommer möjligen läsa det som skrivits. När människor tror och försöker vara sanna emot sig själva eller andra är de ofta osannolika och överspelade. Det går inte att berätta en sann historia om sig själv. Under den ena sanningen finns en annan som staplade ovanpå varandra.

Naturligtvis kan även almanackan vara en självförhärligad berättelse om ett liv. Kanske i vissa fall ännu mer. Då viktiga möten med viktiga personer, resor, inköp blir som troféer över ett innehållsrikt liv. Men i den almanackan som jag arbetade med var det som att anteckningarna mer

försökte upprätthålla en kontinuitet, kontroll över dagarna och tillvaron. Hon som skrev hade inga viktiga möten, inga resor. Hon antecknade var det var på tv, hur mycket hon betalade för en kyckling eller om hennes man hade huvudvärk.

.

*

”Börjar man tänka inser man hur plågsamt allting egentligen är. Det finns inte mycket man kan göra åt saken, småsaker kanske, men oftast är vi maktlösa inför ödet. Mitt personliga trick är att arbeta konstant.”

-Woody Allen

Life on Earth is Boring Without You

Vissa verk vet man inte vad dom handlar om förrän långt senare. Verket *Life on Earth is Boring Without You* är för mig ett sådant. Det består av ett antal teckningar och objekt i en tavelglasmonter. Samt en flyttlåda med olika saker i bland annat en bok i flera exemplar; ”Ljus genom töcknen - budskap från andevärlden” som är en korrespondens mellan författaren och hennes avlidna man. Denna bok återkommer jag till senare i texten. Flyttlådan var från början en låda med saker i som jag samlat på mig och inte visste vad jag skulle göra av. Den var undanställd, som restavfall som jag sen upptäckte hade blivit en intressant kombination av saker. Det som valts bort.

Titeln *Life on Earth is Boring Without You* och flyttlådan antydde att någon möjligen dött. Objekten och teckningarna blev som fragment, ledtrådar till en historia. Tecken som vittnade om att något berättades, redovisades.

När jag började jobba med det som kom att bli verket var det till en början ett sätt att strukturera mig själv och dagarna. Arbetet med verket kom att handla mycket om den intuitiva arbetsprocessen. Hur man inte dödar en nerv, en lust genom att formulera sig för tydligt om vart det ska sluta. Vilket jag hade lyckats göra i andra tidigare verk. Detta arbete blev som en motreaktion i att formulera sig. Tecknandet och samlandet fungerade som ett slags organisationsorgan. Jag hade ingen tydlig riktning eller ide om vart det skulle sluta. Och det blev själva metoden. Det kom att handla mycket om att sätta ihop saker, kombinera objekt och teckningar och skapa ett narrativ. Såsom kalendrar, små stenar, en hårtofs, en fjäder, bilder. Verket är undflyende som ett resultat av det men samtidigt blir det något klart, skimrande i just det. I avsaknad av en tydlighet.

Ett annat verk som jag tycker fungerar på ett liknande sätt är Johan Thurfjells verk ”Reach Out and Touch Faith” (2003) Ett verk som är väldigt öppet och tillåter en att sätta ihop delarna fritt.

Det består av ett skrivbord med diverse teckningsskisser och fotografier samt en arbetslampa över. Som att någon nyligen suttit där och arbetat och lämnat allting framme för att gå hem och sova. Över skrivbordet är det byggt som bräckliga trappor. Verket handlar för mig om själva arbetsprocessen. Den trevande, försiktiga vägen fram till att ett verk blir det det blir.

*

VOL. I, II & III

Jag var egentligen där för att titta på en annan utställning. På Malmö Konsthall. Kanske är det en bra förutsättning för att bli drabbad av konst. Att inte veta för mycket om vare sig sammanhanget eller konstnären, att på nåt sätt bara hamna i situationen i den mån det går. I en avskild del i konsthallen intill den trista fotoutställning var det en annan utställning, jag får erkänna att när jag kom in trodde jag vid första anblicken att det inte var en konstutställning utan något tillfälligt samarbete mellan etnografiska museet eller något sådant. Jag gick runt och letade efter information. Men det fanns ingen. Det var lerkrukor på socklar, exotiskt hantverk, strutsägg, bilder urklippta ur böcker av, indianer, fåglar, en blomma, solnedgångar med mera. Utställningen hette VOL. I, II & III. Det var egentligen allting man fick veta. Bilderna var omtänksamt inramade, och hängda som i små grupper. Jag blev på något vis väldigt förförd och tyckte det var vackert. Konstnären hette Haris Epaminonda, hon är från Cypern och utställningen blev som en utställning av ett etnografiskt museum. Men utan information, riktning eller en ståndpunkt. Det konkreta, uppenbara som vi annars hade läst in som någon sorts etnografisk redovisning, blev mystisk, drömlig och abstrakt. Den mycket omtänksamma och precisa presentationen drog in en i någonting, som man inte riktigt förstod vad det var, för att sedan gå därifrån med en lite äcklig, smått obehaglig känsla av vad det verkligen var man hade sett. Gillade mycket hur den utställningen förde mig in i något som jag sen själv fick hantera. Och kan se det som ett bra exempel på hur jag tycker konst kan verka på en. Man blir sällan stående gråtande framför ett konstverk. En bra konstupplevelse sätter sig istället som en liten tagg inuti en, som påminner en då och då om att den sitter där.

*

"I'm digging for fire"

-Pixies

BLUE VELVET

Min syster fick David Lynchs film *Blue Velvet* i julklapp när hon var sexton. Jag var fjorton. Hela familjen såg den nästan varje julafton. Det blev som en märklig och smått olustig ritual. Men ceremonin avtog med tiden. Det blev på något sätt alldeles för konstigt för att inte säga sjukt när vi blev äldre och kanske läste in olika saker om vad filmen handlade om. Första gången förstod jag inte så mycket av den, tyckte den var en bra thriller, sen har jag upptäckt många spår, som nog också påverkat mig. Filmen utspelar sig i en liten stad i USA och handlar kort om huvudpersonen Jeffrey som hittar ett öra som han lämnar till polisen. Allting sammanfaller med att Jeffreys far hamnar på sjukhus (efter att han blivit stucken av ett bi och fått en hjärtattack). Han besöker sin far på ett sjukhus, som varken tala eller röra sig och i frånvaron av den auktoritära fadern blir Jeffrey mer eller mindre besatt av vad som hänt och börjar undersöka fallet på egen hand och dras in i en värld som legat dold för honom och han hamnar mitt i ett människodrama som utspelar sig som i en helvetisk, mardrömslik värld. Filmens öppningsscen börjar med sången Blue velvet sjungen av Bobby Vinton, man ser en liten småstad, barn går i led över ett övergångsställe, en man vattnar trädgården, en kvinna sitter inne och tittar på tv, grannar vinkar åt varandra (en klassiskt kitchig bild av en ordnad, normal värld, smått överkonsumerad bild idag, vita staket och tulpaner med mera) 50-tals musiken förstärker det märkliga återhållsamma lugn. (Gillar det i mycket musik från 50-talet, att det är så uppenbart att allt bara är på låtsas, en illusion, hurtiga, förförande sånger om livet som går åt helvete. Det finns ingen ide` om att förmedla autentiska känslor i dom sångerna. Det finns en tydlig distans, något teatralt och samtidigt kanske därför, en sorts plastig smärta som kan beröra mig på ett särskilt sätt.) Mannen som vattnar sin trädgård blir stucken av ett bi, får en hjärtattack och faller till marken, kameran försvinner ner i gräset där skalbaggar krälar runt, som en snabb förflyttning in under huden, ner i någon sorts avgrund. Teoretikern Slavoj Zizek som skrivit mycket om bland annat David Lynchs filmer i relation till Freud och Lacan skriver i boken "Njutandets förvandlingar"; "Lynchs hela ontologi bygger på dissonansen mellan verkligheten, iakttagen på tryggt avstånd, och det realas absoluta närhet." (det

reala kan beskrivas som det som finns utanför den "verklighet" som vi konstruerat med våra fantasier, som ett irriterande sår som skaver som man hela tiden försöker att dölja). Jeffrey förflyttas sedan fram och tillbaka mellan den "normala" dagliga världen och den mörka, gömda världen. I en scen i slutet av filmen dyker kvinnan Dorothy upp som Jeffrey ingått något sorts masochistiskt förhållande med i "den mörka världen" upp naken och misshandlad i den vanliga, dagliga världen. Som en kropp eller något sorts djur ifrån en annan helvetisk värld. Den nakna kroppen blir då som ett hål i verkligheten.

Den filmen och andra filmer av Lynch som jag såg mycket på som tonåring har påverkat mig på det sättet att intrigen, berättelsen aldrig riktigt framträder utan att den alltid befinner sig någon annanstans, under olika lager, att den inte riktigt går att få tag i.

*

96 Tårar

Under cirka ett års tid har jag samlat på dödsrunor ifrån olika dagstidningar. Jag inspirerades av Edgar Lee Masters verk *Spoonriver Anthology* ifrån början av 1900-talet där han samlat ”gravskrifter” över de döda i den fiktiva småstaden Spoonriver i USA. Små korta historier över människornas liv och nederlag.

I texterna jag samlat på (96 stycken) är det anhöriga eller de företag som de avlidna arbetat för som har försökt sammanfatta deras liv i kortare texter, eller framställa dem i sin bästa dager. Att någon försöker sammanfatta, representera någon annans liv intresserar mig. En omöjlig uppgift naturligtvis. Dessa korta formella ramhistorier om människors liv säger ändå någonting om vad som anses vara viktiga beståndsdelar för ett liv. I alla fall formellt sätt. Dödsrunorna blottlägger ett system, en ordning som vi skapat. Det finns ett visst sug i det representativa oförlösta uttrycket. I avsaknaden av brister och svagheter är det som att människorna lyser i sin frånvaro ännu tydligare.

Samtidigt som jag jobbat med texterna har jag även arbetat med andra saker som på något vis anknyter till representation och det formella när någon dör. Objekt, bilder, foton och teckningar. Jag har redigerat om texterna och anonymiserat dem så det nästan framstår som ett och samma liv allihopa. Jag har tänkt upprätta ett arkiv eller bibliotek av texterna men exakt hur det ska presenteras har jag inte bestämt än.

Hon visade tidigt att hon hade en enorm målmedvetenhet och ett stort engagemang för sitt jobb. Hennes varma person gjorde tidigt avtryck på oss. Ett exempel var när hon inför ett stort kunduppdrag julen 2009 ansvarade för att anställa över 100 konsulter, koordinera deras arbete och samtidigt se till att både kunder och konsulter var nöjda. Vi imponerades alla av hennes tydliga struktur. Många gånger har vi hört henne prata i kontorslandskapet. Med både förundran och en viss avundsjuka har vi kunnat konstatera att hon hade en oerhörd talang att bemöta människor. Vi minns hennes omtänksamhet, ärlighet, generositet och härliga humor. Hon presterade mycket bra och som ett led av det blev hon chef över våra bemanningsansvariga. Hon belönades även med en resa till Zambia. En resa som gjorde starkt intryck på henne.

Han föddes i Stockholm. Efter skolan och värnplikten läste han till veterinär och examinerades 1961. Han studerade sedan i Cambridge och startade en forskarkarriär. Det blev en anhandling och docentur vid veterinärhögskolan. 1979 utnämndes han till professor vid Sveriges lantbruksuniversitet och senare till chef för den kirurgiska verksamheten. Han var särskilt intresserad av frakturbehandling. 1983 blev han forskningschef vid FOA och senare huvudavdelningschef. Han gick sen försvarshögskolan. Nämndes efter det ut av regeringen som ansvarig för att bedöma vetenskaplig kvalitet. Han publicerade artiklar främst inom transplantation, frakturbehandling och vapentraumatologi. 1982 ledde han, vid FN-sjukhuset i Libanon, en studie om

skottskador. 1994-1995 var han rådgivare i Singapore. Han var den perfekta gentlemanen med en engelska präglad i Cambridge. Han var mycket beläst inte bara vetenskapligt utan även skönlitterärt. Han var med och skapade etiskt acceptabla metoder för att använda levande, sövda grisar inom försvarets kirurgutbildning. De sista tio åren var han aktiv medlem i en bioklubb. Han bidrog alltid i diskussioner om filmerna efteråt. En angenäm samvaro var det. Han var en god kamrat och framförallt en kunnig föregångare inom veterinärmedicin och krigssjukvård.

*

Vi, som höll ibop under jordelivet, hålla även nu samman. Jorden är en besynnerlig plats, där vi äro liksom som i ett rus, och där allt man företager sig går i kras. Din morfar. J.C.H - -n.

-Stanny Price, Ljus genom töcken – budskap från andevärlden.

Stanny och George

Jag köpte upp ett restlager av en bok som heter ”Ljus genom töcken- budskap från andevärlden” skriven av en kvinna vid namn Stanny Price. Boken är utgiven 1937 av henne själv, hon gjorde den till en mycket exklusiv bok där hon också gjort egna illustrationer (boken ingick i mitt verk *Life on earth is boring without you*). Boken som är en korrespondens mellan författaren och hennes avlidna man George går ut på att hon tar emot meddelanden ifrån honom på ”den andra sidan”. Han har det naturligtvis väldigt bra där. Befinner sig i ett sorts paradys. I elva år hade hon korrespondens med George och andra släktingar men även med mer kända personer som till exempel norska violinisten Ole Bull och polarforskaren Roald Amundsen. Efter elva år ger hon sedan ut boken. Det är ett sorgarbete, en önskan och försäkran om att hennes döda make och släktingar har det bra. Jag ser hennes arbete med boken som en överlevnads strategi och det blev något vackert i själva handlingen föll för tanken att köpa upp restlagret av hennes bok. Som ingen längre bryr sig om. Nerpackade i en kartong, aldrig rörda, omslutna av ett tunt skyddspapper. Det kan vara svårt hur man ska behandla ett sådant material. Man vill inte förstöra det. Göra det sensationellt.

Jag är intresserad av dom som är övertygande, dom som har en tro på någonting. Jag inser själv gång på gång att jag är för jordbunden för att kunna gå in helhjärtat och verkligen tro på till exempel övernaturliga fenomen eller ens naturmedicin. Men jag förblir fascinerad. Jag antar att det jag kallar fascination väl är mitt tvivel. Min tro eller sökväg blir till en tjuskraft för hur komplicerat, obegripligt och inhyst i dunkel människor och deras liv på jorden är. Vissa söker sig in i himlen, andra in i hjärnan. Man hittar olika sätt att hantera allting på. Skapar sig ett skydd. Ideologier, religioner är fantasisköldar emot det outhärdliga, avgrunden i oss själva.

“Denna illusion om en enhet, inom vilken en människa alltid ser fram emot självbehärsknings möjlighet, inbegriper den ständiga faran av att halka tillbaka igen till det kaos utifrån vilket han begynte; den hänger över en angrund av svindlande samförstånd, där man måhända man se ångestens själva väsen -Lacan 1953a; s 15”

Det skulle vara lätt att slänga ner mänskligheten i en påse; Det här är allt ni är, ni vet ingenting om er själva, ni är inte medvetna om era avsikter, allt ni konstruerar bara därför att ni är så onödiga, ni byggde monument ovanpå varandra för att hylla er själva, era drömmar och visioner förvandlades till perversioner då dom införlivades.

Att fördöma och tycka sig genomskåda allt blir också ett sätt att bygga sig ett skydd, ett sätt att hitta mening i sitt liv. Hur mycket man än tycker sig se igenom är man ändå en del av virrvarret. Desperat försöker vi fastställa, besluta en mening, en förståelse om oss själva mitt i det kaoset vi befinner oss i, en mening och insikt som ständigt vacklar. Det beslutande organet är aldrig ense om vad någonting är. Vår verklighet är som ett oändligt trassel i en enorm hög, och det i sin tur bara en yta av en gränslös komplicerad härva. Men ändå fascinerande att få syn på den härvan.

Källor, litteratur:

Sida 3, Peter Cornell, Saker(Gidlunds 1994)

Sida 6, Citat från Ian Hamilton Finlays publikation utgiven av honom själv med originaltiteln; ” TRUNK HEART ARROW BARK SHADOWS DRYAD DATES BIRDS INITIALS ROOTS YEARS SONGS RINGS”

Sida 7, Bern Porters verk *Scandinavian Summer* från 1961. Gjord i ett exemplar. Finns som pdf fil på www.ubo.com

Sida 9, Woody Allen citatet är hämtat ur en intervju i DN 24 oktober 2010.

Sida 11, Haris Epaminonda, VOL. I, II & III (Malmö konsthall 2009)

Sida 12, ” I`m digging for fire” är hämtat från Pixies låt *Dig for fire* från albumet Bossanova (1990)

Sida 12, Blue Velvet(1986)

Sida 13, Slavoj Zizek: *The Metastases of Enjoyment* (1995) Svensk översättning; Margareta Eklöf, Njutandets förvandlingar. Sex essäer om kvinnan, kulturen och makten (1996 Natur och kultur)

Sida 14, Edgar Lee masters, *Spoon river Anthology*. Första utgåvan 1914.

Sida 16, Stanny Price *Ljus genom töcken-budskap från andevärlden*. (A/B Gustaf Lindström Boktryckeri 1937)

Sida 17, Jacques Lacan ur Jurgen Reeders bok om Lacan; TALA/LYSSNA En essä om den specifika skillnaden i Jacques Lacans psykoanalys (Brutus Östling bokförlag symposium 1992)